

Arrest

nr. 224 727 van 8 augustus 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNES
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE II Ede KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 31 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 juli 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 127 339 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 23 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, verklaart op 17 november 2009 toegekomen te zijn op Belgisch grondgebied en zij diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 3 februari 2010 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*).

De verzoekende partij diende op 30 juli 2010 een tweede asielaanvraag in.

De verzoekende partij diende op 29 augustus 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 22 november 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 29 februari 2012, nr. 76 022).

Op 26 maart 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing waarbij de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen gemachtigd werden tot tijdelijk verblijf.

Op 30 mei 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot verlenging van haar inschrijving in het vreemdelingenregister op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 23 oktober 2013 een beslissing waarbij de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot tijdelijk verblijf werd geweigerd en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De verzoekende partij diende hiertegen een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring in. Bij arrest nr. 127 338 van 23 juli 2014 heeft de Raad de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze beslissingen bevolen. Op 2 maart 2015 werd het beroep tot nietigverklaring gericht tegen deze beslissingen echter verworpen gelet op de intrekking van beide beslissingen op 29 juli 2014.

Op 16 juli 2014 wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering uitgereikt, evenals een inreisverbod voor drie jaar. Het inreisverbod van 16 juli 2014 is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

naam: M., S. (...)

voornaam: /

geboortedatum: (...).1977

geboorteplaats: Tbilissi

nationaliteit: Georgië

In voorkomend geval, ALIAS:.....

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 16/07/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

x artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

x 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 03/02/2010 (bijlage 26 quater) 15/11/2013 (bijlage 13). Betrokkene weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien op 15/11/2013 door de gemeente Morstel geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Er werd een proces-verbaal opgemaakt te Het feit dat betrokkene in België een echtgenoot en zoon heeft die eveneens illegaal op het grondgebied verblijven en waarmee ze weigert contact op te nemen, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Dit inreisverbod staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals

voorzien in artikel 8 van het EVRM aangezien het geen breuk betekent van de familiale relaties en bijgevolg geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. haren laste uit hoofde van winkeldiefstal op heterdaad PV ME.12L5.004830/12 van de politie van Lier op 22/06/2012. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar opgelegd.”

Op 23 juli 2014 bij arrest nr. 127 339 verwerpt de Raad het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de bestreden beslissing en wordt daarnaast de schorsing bevolen van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 16 juli 2014.

Op 13 augustus 2014 weigerde de verwerende partij opnieuw het verzoek tot verlenging van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van de verzoekende partij en haar twee minderjarige kinderen te verlengen en wordt opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Bij arrest nr. 214 972 van 10 januari 2019 vernietigt de Raad de beslissing tot weigering van verlenging van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister en het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 8 juli 2019 bij arrest nr. 223 677 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing tot afgifte van een het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 16 juli 2014.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“Huidige vordering is niet ontvankelijk voor zoveel als zij werd ingesteld door mevrouw M.S. (...) in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen A.Ar. (...) en A.An. (...). Uit geen enkel stuk blijkt immers dat enkel mevrouw M.S. (...) gemachtigd is om op te treden als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen voor onderhavige procedure. Het ouderlijk gezag over de gemeenschappelijke minderjarige kinderen dient gezamenlijk, door de moeder én door de vader, A.G. (...), worden uitgeoefend. Dit impliceert dat beiden dienen op te treden als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen, wat in casu niet het geval is. Te dezen moet rekening gehouden worden met het gestelde in artikel 35, § 1, tweede lid van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht : “De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd”.

De uitoefening van het ouderlijk gezag is geregeld door de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Voor wat betreft de vertegenwoordiging van de minderjarige heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder geacht wordt te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft echter in principe enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid, BW) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid BW). Onderhavig beroep is evenwel een daad van beschikking. Dit vermoeden van instemming gaat dus niet op wanneer één ouder een beroep instelt bij de Raad (cf. RvS 18 september 2006, nr. 162.503; RvS 4 december 2006, nr. 165.512; RvS 9 maart 2009, nr. 191.171; RvS 29 maart 2010, nr. 202.434 en RvS 21 november 2012, nr. 221.436). Hieruit volgt dat in het kader van onderhavig beroep, de ouders gezamenlijk dienen op te treden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun kind, tenzij in casu de tweede verzoeker aantoont dat hij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag, quod non.

Het beroep is dan ook niet op ontvankelijke wijze ingesteld in de mate dat mevrouw M.S. (...) alleen optreedt als wettelijke vertegenwoordiger van de minderjarige kinderen.”

2.2. Het staat niet ter betwisting dat de kinderen van de verzoekende partij minderjarig waren op het moment dat huidig beroep werd ingesteld en deze kinderen hun gebruikelijke verblijfplaats in België hadden op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen.

Overeenkomstig artikel 35 van het Wetboek van internationaal privaatrecht worden de regels inzake de uitoefening van het ouderlijk gezag derhalve beheerst door het Belgisch recht. De ouders van de

minderjarigen oefenen het ouderlijk gezag, overeenkomstig de Belgische wetgeving, gezamenlijk uit. De minderjarige kinderen dienen dan ook te worden vertegenwoordigd door beide ouders samen (artikel 376, eerste lid, van het BW; zie ook: RvS 29 maart 2010, nr. 202.434; RvS 23 december 2011, nr. 217.016) en een beroep dat werd ingediend door een persoon die niet gerechtigd is om alleen de minderjarigen te vertegenwoordigen, is niet ontvankelijk (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid, in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97).

De verzoekende partij brengt geen enkel begin van bewijs naar voren dat zij het exclusief ouderlijk gezag uitoefent over de minderjarige kinderen. Zij dienden dan ook door beide ouders samen in rechte vertegenwoordigd te zijn.

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in de mate dat het door de verzoekende partij werd ingediend als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen. Deze vaststelling doet evenwel geen afbreuk aan het gegeven dat de verzoekende partij zelf, in eigen naam, over de vereiste hoedanigheid en belang beschikt om de nietigverklaring te vorderen van de bestreden beslissing die aan haar is gericht.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de bestreden beslissing werd genomen ten aanzien van mevrouw M. S., maar niet ten aanzien van haar minderjarige kinderen, zodat zij sowieso geen belang bij huidig beroep aantonen nu zij geen partij zijn in huidig geding.

De exceptie is gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Zij wijst onder meer op het feit dat de bestreden beslissing tot afgifte van een inreisverbod gebaseerd is op de vaststelling dat zij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan en dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 februari 2010, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, minstens impliciet werd ingetrokken. Zij merkt op dat zij slechts aan één bevel om het grondgebied te verlaten geen uitvoering heeft gegeven, met de reden dat zij over een recht op een daadwerkelijk beroep diende te beschikken tegen de beslissing tot weigering van de verlenging van haar inschrijving in het vreemdelingenregister.

3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In het enige middel stelt verzoekende partij de schending voor van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 13 EVRM.

Zij beweert dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 februari 2010 het voorwerp zou hebben uitgemaakt van een impliciete intrekking omdat haar asielaanvraag toch behandeld werd.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekende partij verblijft in België zonder in bezit te zijn van een geldig visum, hetgeen zij ook niet betwist.

Er werd op 22 juni 2012 een proces-verbaal opgemaakt te haren laste uit hoofde van winkeldiefstal op heterdaad (PV ME.12L5.004830/12 van de politie Lier.

Verzoekende partij heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente haar ter kennis werd gebracht op 15 november 2013 (bijlage 13).

Waar verzoekende partij beweert dat het bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 3 februari 2010, het voorwerp zou hebben uitgemaakt van een impliciete intrekking omdat haar asielaanvraag toch behandeld werd, is dit niet correct. Het indienen van een asielaanvraag heeft niet tot gevolg dat een voorgaand bevel om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer verdwijnt, dit bevel wordt enkel opgeschort gedurende de asielprocedure.

De bestreden beslissing genomen werd in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.(...)”

De bestreden beslissing verwijst naar het bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht op 15 november 2013. Verzoekende partij toont niet aan stappen te hebben gezet om het grondgebied te verlaten.

Het is verwerende partij toegestaan om een inreisverbod van maximaal drie jaar op te leggen en dat indien verwerende partij van oordeel is dat er geen redenen zijn om een inreisverbod van een minder lange duur dan de maximumtermijn die door de wetgever werd voorzien te bepalen. Er dient hieromtrent niet aanvullend gemotiveerd worden. (RvV nr. 114.215 van 21 november 2013)

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.”

3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen op 26 maart 2012 tot een tijdelijk verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden gemachtigd. Op 30 mei 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot verlenging van haar inschrijving in het vreemdelingenregister op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 23 oktober 2013 een beslissing waarbij de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot tijdelijk verblijf werd geweigerd en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De verzoekende partij diende hiertegen een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring in. Bij arrest nr. 127 338 van 23 juli 2014 heeft de Raad de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze beslissingen bevolen. Op 2 maart 2015 werd het beroep tot nietigverklaring gericht tegen deze beslissingen echter verworpen gelet op de intrekking van beide beslissingen op 29 juli 2014.

Op 23 juli 2014 bij arrest nr. 127 339 verwerpt de Raad het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen voorliggende bestreden beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 16 juli 2014 en wordt daarnaast de schorsing bevolen van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 16 juli 2014.

Op 13 augustus 2014 weigerde de verwerende partij opnieuw het verzoek tot verlenging van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van de verzoekende partij en haar twee minderjarige kinderen te verlengen en wordt opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Blijkens 's Raads arrest van 10 januari 2019 met nr. 214 972 werden de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 23 oktober 2013 tot weigering van de verlenging van de machtiging tot tijdelijk verblijf om medische redenen en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) vernietigd. De Raad achtte de vernietiging van beide

beslissingen noodzakelijk omwille van een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De Raad oordeelde:

“Le Conseil constate que l'avis du médecin-conseil de la partie défenderesse daté du 21 février 2012 et menant à l'octroi de l'autorisation de séjour du 26 mars 2012 reprend comme pathologies actuelles une débilité mentale et une épilepsie grand mal et renseigne uniquement comme traitement suivi la Dépakine et la Keppra. Ainsi, le suivi neurologique et dermatologique n'étant pas requis selon l'évaluation médicale du 21 février 2012, il ne peut en tout état de cause être fait état d'un changement radical et non temporaire à propos de la disponibilité de ce suivi et il n'est donc pas utile d'examiner si ce suivi était déjà disponible ou non à l'époque de l'octroi de l'autorisation de séjour selon les informations reprises dans le nouvel avis médical du 30 juillet 2014. Quant à la disponibilité des deux médicaments nécessaires, le Conseil ne peut qu'observer que le site « <http://pharmacy.moh.gov.ge/Pages/Products.aspx> », auquel se réfère l'avis médical du 30 juillet 2014, outre le fait qu'il n'est pas très lisible, est rédigé dans une langue étrangère autre que l'anglais de sorte que le Conseil est placé dans l'impossibilité d'exercer son contrôle de légalité à son égard et ne peut donc vérifier si les deux médicaments en question étaient déjà disponibles ou non lors de l'évaluation médicale du 21 février 2012. Enfin, quant aux informations sur lesquelles le médecin-conseil de la partie défenderesse s'est fondé le 30 juillet 2014 pour faire état de l'accessibilité des soins médicaux et du suivi au pays d'origine, elles sont antérieures à l'évaluation médicale du 21 février 2012, dès lors qu'elles se basent sur un rapport datant de 2009 et sur la possibilité de travailler de la requérante et ses relations sociales au pays d'origine. En conséquence, il ne peut être conclu à un changement radical et non temporaire quant à la disponibilité et l'accessibilité des soins et du suivi requis par rapport à l'avis médical du 21 février 2012.

Par ailleurs, le Conseil relève en tout état de cause que si, dans son avis du 21 février 2012, le médecin-conseil de la partie défenderesse a indiqué que l'enfant de la requérante souffre d'une maladie dans un état tel qu'un retour au pays d'origine est « momentanément » contre indiqué et qu'il y a lieu de réévaluer la situation médicale à l'échéance d'une année, il ressort de cet avis qu'il a été avant toute chose motivé par l'état de santé de l'enfant de requérante, aucun examen de la disponibilité et de l'accessibilité des soins requis n'ayant été effectué à ce moment.

CCE160249-Page13

Or, ni le médecin-conseil ni la partie défenderesse n'ont mentionné adéquatement en quoi, dans leurs rapport et décision datés respectivement du 30 juillet 2014 et du 13 août 2014, l'état de santé de l'enfant de la requérante aurait subi un changement radical favorable et non temporaire, qui aurait pu justifier au regard de l'article 9 de l'Arrêté Royal susmentionné, la décision de refus de prorogation de l'autorisation de séjour. Le Conseil tient à souligner que la stabilisation du problème épileptique et l'absence de dosage d'antiépileptiques, non étayés ou explicités, ne sont aucunement corroborés par le dossier administratif, le second élément étant même d'ailleurs clairement infirmé par celui-ci. De plus, l'absence de traitement supplémentaire, la prise en charge scolaire et l'absence de rapport d'hospitalisation ayant nécessité des soins urgents ne sont pas pertinents en soi pour attester d'un changement radical favorable et non temporaire de l'état de santé de l'enfant de la requérante. Quant aux considérations du médecin-conseil remettant en cause l'aggravation des pathologies de l'enfant de la requérante, le Conseil estime en tout état de cause qu'il n'est pas nécessaire de s'y attarder dès lors que l'article 9 de l'Arrêté Royal précité prévoit que l'autorisation de séjour n'est pas renouvelée s'il y a eu un changement de circonstances ayant un caractère suffisamment radical et non temporaire mais qu'il n'implique aucunement qu'une aggravation en tant que telle est requise pour que l'autorisation de séjour soit renouvelée. Enfin, le Conseil relève que s'il peut être éventuellement conclu à un changement radical et non temporaire en ce que « La débilité mentale évoquée antérieurement permet une scolarité. Il ne persiste plus que des troubles du caractère », cela n'est pas le cas s'agissant de l'épilepsie de type grand mal pour les raisons explicitées ci-avant, et que rien n'indique que seule la débilité mentale avait permis l'octroi de l'autorisation de séjour du 26 mars 2012 en vertu de l'avis médical du 21 février 2012. »

Met het oog op de rechtszekerheid en de duidelijkheid acht de Raad het noodzakelijk het bestreden inreisverbod uit het rechtsverkeer te verwijderen door middel van een vernietiging. Ten gevolge van de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verlenging van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister bevindt de verzoekende partij zich in de situatie dat de verwerende partij zich, omwille van een schending van schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ten gevolge van een niet-afdoend onderzoek naar de medische situatie van een van de kinderen van de verzoekende partij, opnieuw moet buigen over de aanvraag tot verlenging van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. Deze situatie is niet verenigbaar met het bestreden inreisverbod. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden uitgesloten. Minstens is de grief gegrond op het feit dat

onterecht wordt geconcludeerd dat de verzoekende partij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan, hetgeen het determinerend motief van de bestreden beslissing uitmaakt, gegrond. De verzoekende partij kan immers geen voorwerp uitmaken van een inreisverbod – beslissing die hoe dan ook steunt op een verwijderingsbeslissing – nu reeds werd geoordeeld dat een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij dient te worden vernietigd omdat nog geen zekerheid bestaat over de uitkomst van de procedure tot verlenging van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet op nu deze niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 juli 2014 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht augustus tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU